28/06/2026

Ο Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: «Ο άνθρωπος της εποχής μας έχει αλλοιώσει το πραγματικό περιεχόμενο της ελευθερίας»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Την Κυριακή 28 Ιουνίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου της Τοπικής Κοινότητας Ματαράγκας.

Κατά τη διάρκεια του θείου κηρύγματός του, με αφορμή το αποστολικό ανάγνωσμα από την προς Ρωμαίους Επιστολή του Αποστόλου Παύλου, ανέπτυξε με θεολογική πληρότητα το μεγάλο ζήτημα της ελευθερίας του ανθρώπου, όπως αυτό

αποκαλύπτεται μέσα από το έργο της σωτηρίας. Βασιζόμενος στον αποστολικό λόγο «Ελευθερωθέντες δε από της αμαρτίας, εδουλώθητε τη δικαιοσύνη», εξήγησε ότι η αληθινή ελευθερία δεν αποτελεί μια αφηρημένη έννοια ούτε ταυτίζεται με την ανεξέλεγκτη ικανοποίηση των επιθυμιών του ανθρώπου, αλλά είναι η απελευθέρωση από κάθε μορφή δουλείας που επιβάλλει η αμαρτία και η ελεύθερη ένταξη του ανθρώπου στη ζωή του Χριστού.

Στην αρχή της ομιλίας του, ο Σεπτός μας Ποιμενάρχης αναφέρθηκε στην ιδιαίτερη

θέση που κατέχει η προς Ρωμαίους Επιστολή μέσα στην Καινή Διαθήκη. Υπενθύμισε ότι γράφτηκε από τον Απόστολο Παύλο στην Κόρινθο, περί το 58 μ.Χ., προς τη χριστιανική κοινότητα της Ρώμης και αποτελεί ένα από τα βαθύτερα θεολογικά κείμενα της Εκκλησίας. Όπως επισήμανε, ολόκληρη η επιστολή περιστρέφεται γύρω από το μυστήριο της δικαιώσεως και της σωτηρίας του ανθρώπου, απαντώντας στο καίριο ερώτημα με ποιον τρόπο ο άνθρωπος μπορεί να πραγματώσει τη σωτηρία του. Δεν είναι τυχαίο, σημείωσε, ότι η μελέτη της μπορεί να οδηγήσει τον πιστό σε βαθύτερη κατανόηση της πίστεως και σε μια αυθεντική χριστιανική ζωή, αφού αποκαλύπτει τον δρόμο της κοινωνίας με τον Θεό.

Αναλύοντας το αποστολικό ανάγνωσμα, εξήγησε ότι ο Απόστολος Παύλος χρησιμοποιεί τον θεσμό της δουλείας, μια πραγματικότητα ιδιαίτερα γνώριμη στον κόσμο της εποχής του, για να παρουσιάσει μια μεγάλη πνευματική αλήθεια. Υπάρχει, είπε, μια δουλεία που νεκρώνει τον άνθρωπο και μια «δουλεία» που τον ελευθερώνει.

Η πρώτη είναι η υποταγή στην αμαρτία, η οποία αλλοιώνει την ανθρώπινη ύπαρξη και την απομακρύνει από τον Θεό. Η δεύτερη είναι η εκούσια παράδοση του

ανθρώπου στη δικαιοσύνη του Θεού, η οποία δεν καταργεί την ελευθερία του, αλλά τη θεραπεύει και την οδηγεί στην πληρότητά της. Ο Απόστολος Παύλος καλεί τους πιστούς, αφού ελευθερώθηκαν από τη δύναμη της αμαρτίας με τη θυσία του Χριστού, να παραδώσουν με τη δική τους ελεύθερη βούληση ολόκληρη τη ζωή τους στον Θεό, ώστε να γίνουν μέτοχοι της σωτηρίας Του.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε ο Σεβασμιώτατος στη σύγχρονη αντίληψη περί ελευθερίας, επισημαίνοντας ότι ο άνθρωπος της εποχής μας έχει αλλοιώσει το πραγματικό της περιεχόμενο. Πολλοί θεωρούν ότι η υπακοή στον λόγο του Θεού περιορίζει την προσωπική τους αυτονομία και αντιμετωπίζουν τις εντολές Του ως μορφή καταπίεσης. Στην πραγματικότητα, όμως, αυτό που παρουσιάζεται ως ελευθερία καταλήγει συχνά να γίνεται η μεγαλύτερη μορφή δουλείας. Όταν ο άνθρωπος παραδίδεται στα πάθη του, στις επιθυμίες του, στον εγωισμό, στην υπερηφάνεια, στην εσωστρέφεια και στην αυταρέσκειά του, πιστεύει ότι ενεργεί ελεύθερα, ενώ στην ουσία γίνεται αιχμάλωτος όσων κυριαρχούν μέσα του. Η αμαρτία υπόσχεται ελευθερία, αλλά οδηγεί στη σκλαβιά, γιατί στερεί από τον άνθρωπο τη δυνατότητα να αγαπήσει πραγματικά τον Θεό, τον συνάνθρωπο και ακόμη και τον ίδιο τον αληθινό εαυτό του.

Ερμηνεύοντας τον λόγο του Αποστόλου ότι «τα οψώνια της αμαρτίας θάνατος»,

υπογράμμισε ότι ο θάνατος αυτός δεν περιορίζεται στη βιολογική διάσταση της ανθρώπινης ζωής. Πρόκειται κυρίως για τον πνευματικό θάνατο, για τη διάρρηξη της σχέσης του ανθρώπου με τον Θεό, η οποία συμπαρασύρει και όλες τις υπόλοιπες σχέσεις του. Ο άνθρωπος αποξενώνεται από τους άλλους, εγκλωβίζεται στον εγωκεντρισμό του και καταλήγει να αγαπά έναν ψεύτικο εαυτό, διαφορετικό από εκείνον που ο Θεός δημιούργησε. Έτσι γεννιούνται η σύγκρουση, η ανασφάλεια, η μοναξιά και η αδυναμία της αληθινής κοινωνίας. Αυτή είναι η τραγική συνέπεια της δουλείας στην αμαρτία, την οποία ο άνθρωπος πολλές φορές αδυνατεί ακόμη και να αντιληφθεί.

Μέσα σε αυτή την πραγματικότητα, συνέχισε ο Σεβασμιώτατος, ολόκληρος ο πνευματικός αγώνας της Εκκλησίας αποβλέπει στην απελευθέρωση του ανθρώπου από τα πάθη του. Δεν πρόκειται για έναν εξωτερικό ηθικισμό ούτε για μια προσπάθεια τυπικής συμμόρφωσης σε κανόνες. Είναι ένας συνεχής αγώνας θεραπείας της ανθρώπινης καρδιάς, ώστε να αποκατασταθεί η εικόνα του Θεού μέσα στον άνθρωπο. Η Εκκλησία δεν ζητά απλώς την αλλαγή της συμπεριφοράς, αλλά τη μεταμόρφωση ολόκληρης της υπάρξεως, ώστε ο άνθρωπος να αποκτήσει ξανά τη δυνατότητα να αγαπά αληθινά και να ζει σε κοινωνία με τον Θεό.

Στο σημείο αυτό ανέδειξε το πρόσωπο του Χριστού ως το απόλυτο πρότυπο της

ελευθερίας. Ο Κύριος δεν απελευθέρωσε τον άνθρωπο με τη δύναμη της εξουσίας, αλλά με την απόλυτη αυτοπροσφορά Του επάνω στον Σταυρό. Θυσιάστηκε για εκείνους που βρίσκονταν ακόμη μέσα στην αμαρτία, δείχνοντας ότι η αληθινή ελευθερία εκφράζεται μέσα από την αγάπη που θυσιάζεται. Η αυτοθυσία του Χριστού γίνεται το υπόδειγμα της ζωής κάθε πιστού. Ο άνθρωπος ελευθερώνεται όταν παύει να περιστρέφεται γύρω από τον εαυτό του και μαθαίνει να προσφέρει τη ζωή του στον Θεό και στους αδελφούς του. Εκεί ακριβώς βρίσκεται η ανατροπή της ανθρώπινης λογικής, καθώς η προσφορά δεν αποτελεί απώλεια της ελευθερίας, αλλά την πληρέστερη έκφρασή της.

Ο Σεβασμιώτατος τόνισε ακόμη ότι αυτή η νέα ζωή δεν αποτελεί ανθρώπινο κατόρθωμα. Είναι καρπός της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, το οποίο ενεργεί μέσα στην Εκκλησία και μορφώνει τον Χριστό στις καρδιές των πιστών. Μέσα από τη μυστηριακή ζωή, την άσκηση, την υπακοή, την ταπείνωση και τον συνεχή πνευματικό αγώνα, ο άνθρωπος συνεργάζεται με τη χάρη του Θεού και σταδιακά απαλλάσσεται από ό,τι τον κρατά δέσμιο. Όσο περισσότερο παραδίδεται στον Χριστό, τόσο περισσότερο απομακρύνονται από μέσα του η υπερηφάνεια, η οργή, η φιλαυτία και κάθε στοιχείο που τον χωρίζει από τον Θεό. Έτσι αποκτά

σταθερότητα, εσωτερική ειρήνη και τη δύναμη να παραμένει ακλόνητος στην πίστη και στην πορεία της σωτηρίας.

Στρέφοντας τέλος το βλέμμα στη σύγχρονη κοινωνία, ο Σεβασμιώτατος

αναφέρθηκε στη θλίψη, στη βία, στις εξαρτήσεις, στην αποστασία και στη γενικότερη απομάκρυνση του ανθρώπου από τον Θεό, τονίζοντας ότι όλα αυτά αποτελούν εκδηλώσεις της πνευματικής κρίσης της εποχής μας. Υπογράμμισε όμως ότι η θεραπεία δεν θα προέλθει απλώς από την αλλαγή των κοινωνικών συνθηκών ούτε από την παρέμβαση άλλων ανθρώπων. Η πραγματική αλλαγή αρχίζει πάντοτε από την προσωπική μετάνοια. Κάθε άνθρωπος καλείται να αναλάβει την ευθύνη της δικής του πνευματικής ζωής, χωρίς να περιμένει από τους άλλους να μεταμορφώσουν τον κόσμο. Όταν αλλάζει η καρδιά του ανθρώπου, τότε αλλάζουν και οι σχέσεις του, η οικογένειά του, η κοινωνία και τελικά ολόκληρος ο κόσμος.

Ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του, ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε όλοι να αξιωθούν

να ελευθερωθούν από τα δεσμά της αμαρτίας, να εμπιστευθούν ολοκληρωτικά τη ζωή τους στον Χριστό και να γίνουν μέτοχοι της αληθινής εν Χριστώ ελευθερίας, εκείνης που δεν εξαντλείται σε μια πρόσκαιρη ανθρώπινη αίσθηση ανεξαρτησίας, αλλά οδηγεί τον άνθρωπο στη σωτηρία, στη ζωή της Εκκλησίας και στη διαρκή κοινωνία με τον Θεό.

